

MERKKIPÄIVÄ

— 95 vuotta täytti Anastasia Rehvonen, o.s. Rutanen, 15. 10. 71 Helsingissä. Hän on kotoisin Impilahdelta.

— 85 vuotta täytti Ignatta Vornanen Sukevalla. Hän on kotoisin Korpiselästä.

80 vuotta täytti taiteilija Bruno Tuukkanen 11. 11. 71 Helsingissä. Hän on Viipurin poikia. Karjalan Sivistysseuran tunnus — laulavat runonlaulajaukot — on hänen työtään. Viipurin taiteenystävien piirustuskoulun Tuukkanen suoritti 1908, Tukholman taideteollisuuskoulun 1912 ja Münchenin Debschitz-koulun 1913.

Hänen pääaloinaan ovat koristemaalaukset ja mosaiikki. Hänen työnsä jälkiä on Viipurin teatterissa, Pyöreässä Tornissa, eduskuntatalossa, lukuisissa kirkkoissa ja laitoksissa.

Eloisasti ja virkeästi hän vastaili erään pääkaupunkilaislehden haastattelijalle »Viipuri viisii»:

»Viipurisha mie synnyin 1891 ja siellä mie koiruutta puuhasin. Palata en sinne taho, jottei kauniit muistot särkyis. Enne mie elän rikasta nykyhetkeä.»

»Kieliä opittiin Viipurissa neljää sorttia ja kaikkia huonosti — nyt on taito parantunut.»

— 80 vuotta täyttää Anna Pihavaara, o.s. Haritov, 31. 12. 71 Ruotaanlahdella. Hän on kotoisin Suistamolta.

— 75 vuotta täytti Vasili Larkkonen 21. 12. 71 Nurmeksessa. Hän on kotoisin Suojärveltä.

— 65 vuotta täytti Nasti Mikkilä, o.s. Petrov, 14. 12. 71 Karttulassa. Hän on kotoisin Aunuksesta.

60 vuotta täytti 21. 11. 71 kyykkäveli, lämmittäjä Mikko Kovero Kuopiossa. Hän on Salmin brihoja sekä sielun että ruumiin puolesta. Talvisodan jälkeen hän jäi armeijan palvelukseen. On asunut Kuopiossa jo 30 vuotta. Hänen harrastuksistaan voidaan mainita karjalaisuuden vaaliminen, kuorolaulu ja kyykkä.

60 vuotta täytti 16. 11. 71 Karjalan Liiton järjestösihteeri Reino Joenpolvi. Hän on Viipurin ja vieläpä Kolikkoinmäen poikia ja sen kuulee jo hänen puheestaankin. Hän on metallin miehiä ja työskenteli sen parissa 23 vuotta. Työn ohella tapahtuneen itseopiskelun avulla hänestä tuli pätevä ammattimies ja pidetty työnjohtaja. Myös järjestötoiminta, nimenomaan työväen piirissä tapahtuva, tempasi hänet mukaansa. Karjalan menetyksen jälkeen siirtoväen asiat tulivat hänen sydänasioikseen. Eräistä tehtävistään hän on pyrkinyt vapautumaan, mutta vieläkin hän on valtakunnallisen Wiipuri-Yhdistys r.y:n puheenjohtaja, Wiipuri-museon Säätiof. edustajiston, Karjalaisten kyykkävaltuuskunnan, Pääkaupungin Karjalaiset r.y:n ja Koivumäen Lomakodin Kannatusyhdistys r.y:n jäsen sekä viimeksi mainitun järjestön ja Viipurin Sos.-dem. Naisyhdistys r.y:n tiilitarkastaja ja Suomen Harrastajateatteriliiton johtokunnan varajäsen.



Reino Joenpolvi.

Karjalan Liiton järjestösihteeriksi hänet valittiin v. 1953. Tässä työssä hän on ollut väsymätön kenttä- ja matkamies. Hän on osallistunut lähes kaikkiin kyykkä-tuomarikursseihin KL:n edustajana. Karjalan Sivistysseura esitti hänelle kyykkäveljen sydämelliset onnitte-lut sähköitse.



Tuonilmaisiiin ovat siirtyneet

Rovastinna Sanni Rämö, o.s. Vahronen, kuoli 10. 12. 71 Rovaniemellä. Hän oli syntynyt Mäntyselän pitäjän Lindäjärvellä (Lindärvellä) 1. 10. 1904. Heimosotakauden jälkeen hän tuli Suojärvelle. Hän suoritti vastuullisen elämäntehtävän Petsamon ja sotien jälkeen Lapin ortodoksisen seurakunnan kirkkoherran Yrjö Rämöön vaimona. Kun seurakunnan kirkkoherra joutui vakituisen kiertämään laajaa seurakuntaansa, oli Sanni Rämöön vastattava seurakunnan »paperisodasta» ja pappilan hoidosta. Sen hän suoritti tunnontarkasti.

Opettaja Maria Larinen kuoli 1. 12. 71 Lieksassa. Hän oli syntynyt Repolassa 7. 4. 1899. Mainittakoon, että hän oli Repolan ensimmäisen kansallisen seminaarin 1. kurssin oppilas.

Everstiluutnantti evp. Asser Selim Korvenheimo kuoli Helsingissä 25. 10. 71. Hän oli syntynyt Muolaassa 15. 8. 1899. Hän osallistui vapaussotaan ja Aunuksen retkeen. Talvisodassa hän toimi Valamon Lohkon komentajana ja jatkosodassa RT 13:n komentajana Laatokalla.

Robert Lesonen kuoli 26. 9. 71 Kuopiossa. Hän oli syntynyt 12. 7. 1903 Vienan Kontokissa.



Eino Leskinen.

Täysinpalvellut yliopistonlehtori, Helsingin yliopiston kunniaohtori, professori h.c. Eino Aulis Leskinen kuoli 15. 11. 71 Helsingin Sädehoitoklinikalla.

Hän oli syntynyt Joensuussa 21. 2. 1904. Hän syntyi karjalaisena ja pysyi hengeltään ja vakaumukseltaan karjalaisena sekä kaikkien heimokansojen ja aivan erikoisesti vianalaisten, aunukselaisten ja virolaisten horjumattomana ystävänä. Tämä heimorakkaus myös viitoitti hänen elämäntyönsä. Hänen pysyväksi harrastukseksi ja elämäntyökseen tuli karjalan kieli. Tästä syystä hänestä tuli myös seuramme jäsen ja lehtemme pysyvä ystävä. Fil.maisteriksi hän valmistui v. 1932. Filosofian kunnia-tohtorin arvon hän sai v. 1969.

Kaikkiaan 12 kesää hän kokosi karjalaista kielenainesta sekä Suomen puoleisissa karjalaispitäjissä että eri puolilla Suomea asuvien Itä-Karjalasta siirtyneiden karjalaisien parissa. Oli aivan luonnollista, että kun 1930 ryhdyttiin valmistelemaan karjalan kielen sanakirjaa, Leskinen kutsuttiin sen toimittajaksi. Tässä työssä hän oli talvisodan syttymiseen saakka. Leskisen toimesta lähetettiin uusia kerääjiä kenttätöihin ja kirjallisuudesta ja vanhoista muistiinpanoista poimittiin sana-ainesta. Tulokset olivat niin runsaat, että hänen aikanaan karjalan kielen sanakokoelmat kasvoivat lähelle puolta miljoonaa sanatieta.

Keruutyön ja aineksen muokkauksen ohella Eino Leskinen toimitti erinomaisen huolellisesti julki eri kerääjien tallentamia karjalankielisiä tekstejä kolme osaa nimellä »Karjalan kielen näytteitä» (1932, 1934, 1936), 1930-luvulla Eino Leskinen julkaisi useita tutkielmia ja artikkeleita karjalan kielen ja Karjalan kulttuurin alalta, näistä laajin rajantakaisen Tulemajärven aunukselaismurretta käsittelevä teos (1933).

Hänen harrastuksistaan puhuvat myös hänen osallistumisensa järjestötoimintaan. Hän oli Kotikielen seuran sihteerinä 1931—1946, Sanakirjasäätiön valtuuskunnan jäsenenä vuodesta 1931 alkaen, Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kielivaliokunnan jäsenenä 1933—43 ja Suomalais-ugrilaisen seuran kirjastonhoitajana 1938—43. Hänen Karjalan ja karjalan kielen tuntemustaan tarvittiin vv.

1940—1944 puolustusvoimain pääesikunnassa ja sodanai-
kaisessa Päämajassa. Sotilasarvoltaan hän oli kapteeni. Sotilasansioistaan hän sai Vapaudenristit 3 ja 4.

Hänen lempiharrastuksiinsa kuului myös bibliofilia, erikoislajinaan Karjala-aiheinen kirjallisuus.

Työtoverina ja heimoveljenä hän oli miellyttävä, so-
puisa ja huumoria viljelevä. Niinpä minulle ja vaimoleni — juuri vähän ennen sodan syttymistä — häälah-
jaksi antamansa teoksen kanteen hän tekstasi koko elä-
mäni ajaksi mieleeni painuneet sanat:

»Tugala on tuletta olla,
igävy akatta eleä.» 20. 6. 1941.

B. K.

*

Siunaustilaisuus muodostui vakavaksi surujuhlaiksi. Sep-
peleitä ja kukkalaitteita laskivat omaiset, ystävät, työ-
toverit ja lukuisat seurak. Seuramme kukkalaitteen las-
kivat opettaja Paavo Vasko ja toim.joht. B. Karpela.

Vilho Ihatsu kuoli auto-onnettomuudessa Helsingissä
9. 11. 71. Hän oli syntynyt Suistamolla 5. 2. 1929. Hän
suoritti Yhteiskunnallisen korkeakoulun loppututkinnon,
toimi myöhemmin myyntitehtävissä Bruno Kolsin Matto-
kutomossa ja Maan Auto Oy:ssä, jossa hänet myöhem-
min nimitettiin myyntipäälliköksi. Vuonna 1968 hän pe-
rusti PR-AUTOSARJA Oy:n, joka sai Peugeot-autojen
piirimyyjän oikeudet. Hänen ansiokseen on luettava, että
monet Helsingin karjalaiset hankkivat autonsa häneltä,
lehtemme nimimerkki Briha peräti 5 Peugeot-autoa. Hän
oli karjalaisuuden vaaliija. Päätettyään opintonsa hän
toimi lyhyen ajan Laatokan-Karjalan Nuorisoseurojen
Liiton neuvojana ja siirryttyään Helsinkiin hän toimi
oman kotipitäjänsä yhdistyksen Pääkaupungin Suistamo-
laiset ry:n puheenjohtajana useamman vuoden ajan. Hä-
net nähtiin myös kyykkäpelin syntymävuosina Seurasaa-
ressa puolustamassa kotipitäjänsä värejä. Vasenkätisyy-
tensä tähden hän sai oman arvonsakin — Ihatsu, Hu-
ratsu.

Sotilasarvoltaan hän oli vänrikki. Hän kuoli työnsä
ääreen. Hän oli auton esittelymatkalla ja antoi asiak-
kaan ajaa. Tämä ajoi ajokkinsa suoraan vauhdilla tule-
van kuorma-auton alle.



Vilho Ihatsu.